

Edmond Potonié-Pierres tale ved Kvindekongressen i Paris

Taler

Edmond Potonié-Pierre
Pacifist

Dato

29. juni 1889

Sted

Paris

Omstændigheder

Opr. trykt i *Hvad vi vil* (18), årgang 3, s. 143.

Fredden ved kvinden

Mine Damer og Herrer!

Respekt for det menneskelige Liv, det bør enhver Kvinde indpode sit Barn, det er stor og høj Moral.

Dette at føre Krig, at myrde hinanden og paa lang Afstand dræbe Mennesker, som man ikke kender, og som personlig ikke har gjort vedkommende noget, med vældige Krigsmaskiner — hvorledes er det endnu muligt!

Manden, som har en Moder, kan ved en eneste lille Bevægelse, ved at udskyde et af disse skrækkelige Projektiler, sønderlemme maaske i hundredvis andre Mænd, der ogsaa har en Moder!

Tror man da, at kunne tale om Moral, førend man har drevet disse Rædsler ud i Fortiden!

Mine Damer! Vær De de allerivrigste Fredsapostle, forkynd Retfærdighed, øv den, og naar *De vil*, at den skal herske paa Jorden, saa vil den blive mægtig, og Fredden vil faa et kraftigt Stød fremad. Jeg kommer netop fra Voldgiftskongressen, som lige er sluttet. Naar nu De, mine Damer, giver Deres Bifald tilkende med de Arbejder, som der er fuldførte, saa véd jeg, at De vil finde, at der er mere og bedre at udrette for Øjeblikket end at lave Planen til en Voldgiftslovbog.

Jeg opfordrer Dem indstændig til at handle. I, som er Mødre, oplys og omvend Eders Børn; I, som er Skribenter, skab en Retfærdighedens og Frihedens Literatur, og det skal blive en Fredens.

Gentag med os: Si vis pacem, para justitiam, (hvis du vil Freden, saa forbered Retfærdigheden), omdan Økonomernes Devise, og sig: *lad det ske*, som er godt, og *lad det komme frem*, som er retfærdigt! Søg Eders Beviser i Eders Fornuft og i Eders Hjærte. Og som Fru Clémence Royer siger: Læs!

En russisk Forfatter Vsevolod Garchine har skrevet en god Bog imod Krigen. Lad os ligesom denne Forfatter, i vort Land vække Afsky for Krigen gennem en oplysende Literatur! Og til dette Frigørelsesværk er det særlig paa Dem, mine Damer, at vi gør Regning.

Jeg vil oplæse et lille Stykke af omtalte Forfatter. Helten i Bogen, der ligger saaret og forladt blandt de døde, i Nærheden af den Mand, som han har dræbt, og hvis stinkende Kadaver forgifter og forfærder ham, siger: »Vinden skifter hvert Øjeblik, snart bærer den den friske og rene Luft hen til mig, og snart blæser den mig den raadne Stank ind i Ansigtet. Idag er min Nabo blevet hæsligere end den menneskelige Indbildningskraft kan tænke sig. Jeg blev som lamslaet, da jeg aabnede Øjnene for at betragte ham. Han har intet Ansigt mere. Kødet er faldet fra Benene. Hans rædsomme Skeletsmil, dette evige Smil, forekommer mig endnu mere frastødende og frygteligt end før. Jeg gøs derved: *Dette er Krigen*, sagde jeg til mig selv, *dette Skelet i Uniformen med de skinnende Knapper, dette er dens Symbol!*«

Kilde

kvinfo.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Agitationstale, Kvindebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/edmond-potonie-pierres-tale-ved-kvindekongressen-i-paris-1889>